

**Sygn. akt VIII U 3006/18**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2019 r.

**Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

**w składzie:**

<b>Przewodniczący</b>	<b>sędzia (del.) Anna Capik-Pater</b>
<b>Protokolant</b>	<b>Agata Kędzierawska</b>

**po rozpoznaniu w dniu** 17 grudnia 2019 r. w Gliwicach

**sprawy** B. B.

**przeciwko** Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

**o** wysokość emerytury

**na skutek odwołania** B. B.

**od decyzji** Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

**z dnia** 29 listopada 2018 r. **nr** (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od ubezpieczonego B. B. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) sędzia (del.) Anna Capik-Pater

**Sygn. akt VIII U 3006/18**

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 listopada 2018 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu B. B. prawa do ponownego przeliczenia podstawy emerytury na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu wskazał, że ubezpieczony wraz z wnioskiem z dnia 23 listopada 2018 r. nie przedłożył dodatkowych dokumentów mających wpływ na wysokość świadczenia. Tym samym podtrzymano treść decyzji odmownej z dnia 3 lutego 2017 r. oraz pism z dnia 24 marca 2017 r. i 30 maja 2017 r.

Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie. Domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do spornego świadczenia Wskazał również, że nie może ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w minionych latach przepisów pozwalających na nieprzechowywanie dokumentów dotyczących uzyskiwanych zarobków i wynikających z tego składek na ubezpieczenie społeczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Zaznaczył, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł jedynie 154,56% i został ustalony na podstawie lat 1962-1974, 1980-1986.

**Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Ubezpieczony B. B. urodził się w dniu (...) W dniu 29 kwietnia 1963 r. zawarł związek małżeński.

Ubezpieczony pracował:

a) od 27 czerwca 1961 r. do 14 września 1963 r. w Kopalni (...) jako elektromonter pod ziemią;

b) od 19 września 1963 r. do 30 sierpnia 1986 r. w KWK (...), z tym że:

- od 19 września 1963 r. do 31 maja 1969 r. jako elektryk pod ziemią,

- od 1 czerwca 1969 r. do 30 sierpnia 1986 r. jako elektromechanik pod ziemią.

W dniu 11 sierpnia 1986 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od dnia 30 czerwca 1986 r., tj. od dnia powstania prawa. Podstawę wymiaru świadczenia ustalono w oparciu o wynagrodzenia z okresu od lipca 1985 r. do czerwca 1986 r., a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 389,57 %.

W latach 1990-1991 ubezpieczony pracował a PPUH (...) Sp. z o.o.

W dniu 24 stycznia 2017 r. ubezpieczony wniósł do organu rentowego o przeliczenie emerytury górniczej w myśl art. 110a ustawy emerytalnej.

Decyzją z dnia 3 lutego 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia emerytury zgodnie z żądaniem z dnia 24 stycznia 2017 r., albowiem nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się niższy niż 250%. Wyniósł on jedynie 127,38% i został ustalony na podstawie lat 1969-1991. Z uwagi na brak dokumentacji płacowej sprzed 1980 r., organ rentowy przyjął, że w latach 1969-1979 ubezpieczony osiągał minimalne wynagrodzenie za pracę.

W dniu 23 listopada 2018 r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej. Wskazał, że przedkłada kopię stron z legitymacji ubezpieczeniowej.

W dniu 29 listopada 2018 r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzją, w której odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do spornego świadczenia z przyczyn wyżej wskazanych. Wskazał również, że do wniosku z dnia 23 listopada 2018 r. nie dołączono potwierdzonej kopii stron legitymacji ubezpieczeniowej.

W trakcie postępowania, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego J. C., któremu zlecił opracowanie opinii sądowej w dwóch wariantach. Biegły odtworzył wynagrodzenie ubezpieczonego za okres nieudokumentowany, tj. za lata 1961-1979. Do obliczeń uwzględnił następujące składniki wynagrodzenia: wynagrodzenie zasadnicze, Kartę Górnika (także w podwójnej wysokości od 1975 r. do 1979), dodatek za pracę w niedzielę (100%), deputat węglowy, dodatek za pracę w nocy. Po odtworzeniu wynagrodzenia, biegły obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia ubezpieczonego, z uwzględnieniem zarobków po przyznaniu świadczenia w dwóch wariantach. Zgodnie z I wariantem (praca przez 2 niedziele w miesiącu) wskaźnik wyniósł 247,06%. W II wariantcie (praca przez 4 niedziele w miesiącu) wskaźnik wyniósł 256,48%.

Obliczenia te nie zostały podzielone przez Sąd.

Ostatecznie w odtwarzanym okresie do obliczeń Sąd uwzględnił wyłącznie wynagrodzenie zasadnicze, Kartę Górnika oraz deputat węglowy, albowiem nie ma wystarczających dowodów na to, że ubezpieczony otrzymywał także inne składniki wynagrodzenia, takie jak dodatki, premie. Ponadto w okresie spornym podstawy wymiaru składek nie

stanowiły wypłaty z funduszu zakładowego (indywidualne nagrody roczne tzw. trzynastki i czternastki). Z uwagi na powyższe wynagrodzenia tzw. 13-tki i 14-tki i nie zostały ujęte w wyliczeniach i kwotach stanowiących podstawę wymiaru składek

Brak jest dokumentacji płacowej ubezpieczonego sprzed 1966 oraz pomiędzy 1968 r. do 1980 r. Z kolei wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1966 i 1967 wynika z legitymacji ubezpieczeniowej, a za lata 1980-1986, 1990-1991 z druków rp7.

Wynagrodzenie ubezpieczonego w okresie spornym kształtowało się następująco:

1961 r. – 9160,69 zł

1962 r. – 19 400,04 zł

1963 r. – 21 290,04 zł

1964 r. – 25 599,96 zł

1965 r. – 26 079,96 zł

1966 r. – 63 455,51 zł (dane z legitymacji ubezpieczeniowej)

1967 r. – 63 632,42 zł (dane z legitymacji ubezpieczeniowej)

1968 r. – 31 089,96 zł

1969 r. – 46 199,96 zł

1970 r. – 47 799,96 zł

1971 r. – 48 099,96 zł

1972 r. – 48 200,04 zł

1973 r. – 51 196,44 zł

1974 r. – 57 250,04 zł

1975 r. - 63 050,04 zł

1976 r. – 63 050,04 zł

1977 r. – 63 050,04 zł

1978 r. – 63 050,04 zł

1979 r. – 67 775,04 zł

**Stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia kalendarzowy (w %) za lata 1961-1991 kształtuje się w następujący sposób:**

<b>Lp.</b>	<b>za rok kalendarzowy</b>	<b>zarobki-dochód stanowiący podstawę wymiaru składek</b>	<b>kwota rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego za</b>	<b>stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego</b>
------------	----------------------------	-----------------------------------------------------------	-----------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------

		<i>na ubezpieczenie społeczne (w zł)</i>	<i>rok kalendarzowy (w zł)</i>	<i>wynagrodzenia za rok kalendarzowy (w %)</i>
1	1961	(...)	19 500,00	46,98
2	1962	(...)	20 160,00	96,23
3	1963	(...)	21 156,00	100,63
4	1964	(...)	21 792,00	117,47
5	1965	(...)	22 404,00	116,41
6	1966	(...)	23 208,00	273,42
7	1967	(...)	24 192,00	263,03
8	1968	(...)	25 272,00	123,02
9	1969	(...)	26 088,00	177,09
10	1970	(...)	26 820,00	178,23
11	1971	(...)	28 296,00	169,99
12	1972	(...)	30 108,00	160,09
13	1973	(...)	33 576,00	152,48
14	1974	(...)	38 220,00	149,79
15	1975	(...)	46 956,00	134,27
16	1976	(...)	51 372,00	122,73
17	1977	(...)	55 152,00	114,32
18	1978	(...)	58 644,00	107,51

19	1979	(...)	63 924,00	106,02
20	1980	185 719	72 480,00	256,23
21	1981	292 605	92 268,00	317,13
22	1982	457 963	139 572,00	328,12
23	1983	524 193	173 700,00	301,78
24	1984	628 818	202 056,00	311,21
25	1985	873 783	240 060,00	363,99
26	1986	698 681	289 140,00	241,64
27	1990	(...)	(...)	12,44
28	1991	(...)	(...)	33,71

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru składek biorąc pod uwagę najlepsze 20 lat z całego okresu zatrudnienia kształtuje się w następujący sposób:

<b>Lp.</b>	<b>za rok kalendarzowy</b>	<b>zarobki-dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (w zł)</b>	<b>kwota rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego za rok kalendarzowy (w zł)</b>	<b>stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy (w %)</b>
1	1964	(...)	21 792,00	117,47
2	1965	(...)	22 404,00	116,41
3	1966	(...)	23 208,00	273,42
4	1967	(...)	24 192,00	263,03

5	1968	(...)	25 272,00	123,02
6	1969	(...)	26 088,00	177,09
7	1970	(...)	26 820,00	178,23
8	1971	(...)	28 296,00	169,99
9	1972	(...)	30 108,00	160,09
10	1973	(...)	33 576,00	152,48
11	1974	(...)	38 220,00	149,79
12	1975	(...)	46 956,00	134,27
13	1976	(...)	51 372,00	122,73
14	1980	185 719	72 480,00	256,23
15	1981	292 605	92 268,00	317,13
16	1982	457 963	139 572,00	328,12
17	1983	524 193	173 700,00	301,78
18	1984	628 818	202 056,00	311,21
19	1985	873 783	240 060,00	363,99
20	1986	698 681	289 140,00	241,64
<b>SUMA</b>	<b>(...),12</b>			
Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury	<b>212,91 %</b>			

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego, aktach osobowych ubezpieczonego; legitymacji ubezpieczeniowej (k.34); zeznań ubezpieczonego złożonych na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2019 r. (k.36).

Sąd nie podzielił zeznań ubezpieczonego w zakresie jakim dotyczą one otrzymywanych przez niego premii oraz dodatków, albowiem poza jego twierdzeniami w aktach sprawy nie ma innych dowód potwierdzających te okoliczności. Zeznania ubezpieczonego w ocenie Sąd nie są wystarczające, aby uznać, że ubezpieczony poza takimi składnikami jak wynagrodzenie zasadnicze, Karta Górnika, deputat węglowy, otrzymywał również i inne składniki, jak też, że pracował wszystkie niedziele w miesiącu. Podkreślić należy, że w sprawie, w której dokonuje się obliczenia wysokości emerytury, rzeczą sądu jest dokładne ustalenie wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w danym okresie. Zarobki za poszczególne miesiące i wybrane lata kalendarzowe wskazane muszą być w sposób niebudzący wątpliwości w ściśle określonej kwotowo wysokości (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 6 sierpnia 2015r., sygn. akt III AUa 1878/14).

Ostatecznie Sąd nie wziął pod uwagę orzekając w części opinii sądowej sporządzonej przez biegłego J. C.. Sąd stoi na stanowisku, że opinia biegłego jako dowód oparta jest na wiadomościach specjalnych i podlega ona ocenie sądu w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy. Podlega ona ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., ale odróżniają ją nadto szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania wyrażonego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (tak też: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2019 r., sygn. akt V ACa 587/18). Skoro w niniejszej sprawie Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w powyższym zakresie, to tym samym nie mógł podzielić wniosków z powyższej opinii i uznać, że ubezpieczony w odtwarzanym okresie pracował m.in. 4 niedziele w miesiącu, czy też otrzymywał Kartę Górnika w podwójnej wysokości.

Sąd uwzględnił natomiast zarzuty organu rentowego do ww. opinii wyrażone w piśmie z dnia 5 września 2019 r. wraz z obliczeniami z dnia 3 września 2019 r. Organ rentowy w sposób fachowy i merytoryczny odniósł się do sporządzonej opinii, co też skutkowało tym, że ostatecznie została ona przez Sąd podzielona jedynie w części.

W konsekwencji, Sąd uznał, że zgromadzone dowody są kompletne i pozwalają na czynienie na ich podstawie ustaleń co do stanu faktycznego, a następnie na rozstrzygnięcie sprawy.

### ***Sąd zważył co następuje:***

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja okazała się prawidłowa.

W przedmiotowej sprawie spór sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270 t.j.). Zaskarżoną decyzją z dnia 29 listopada 2018 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przeliczenia świadczenia, ponieważ nie przedłożył on żadnych nowych dowodów mogących wpłynąć na wysokość świadczenia. Tym samym organ rentowy podtrzymał dotychczasową decyzję odmowną z dnia 3 lutego 2017 r. .

Zgodnie z art. 114 ust.1 pkt 1 w/w ustawy prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Zatem postępowanie o ponowne ustalenie prawa do świadczenia lub jego wysokości może zostać wszczęte tylko w dwóch przypadkach - przedłożenia nowych dowodów, czyli dowodów, którymi organ rentowy nie dysponował w poprzednim postępowaniu, oraz ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, a nieuwzględnionych

przez organ rentowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 października 2016r III AUa 2503/13 LEX nr 2157853 ).

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 14 kwietnia 2016r. III AUa 1404/15 (LEX nr 2047227), jeżeli zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy, to Sąd jest zobowiązany poczynić ustalenia pozwalające stwierdzić, czy po wydaniu ostatecznej decyzji, zostały przedłożone przez ubezpieczonego nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej pierwszej decyzji, które mają wpływ na prawo do przeliczenia świadczenia, czy też organ rentowy zasadnie uznał, że brak było podstaw do wznowienia postępowania. Bez spełnienia bowiem przesłanek formalnych wniosku z art. 114 ust.1 ustawy prowadzenie postępowania dotyczącego merytorycznej oceny - w tym przypadku prawa ubezpieczonego do przeliczenia świadczenia, jest bezprzedmiotowe. Regulacja tego przepisu ma „chronić” przed nieprzemysłanym wielokrotnym składaniem przez ubezpieczonych wniosków o to samo, co stanowiło już przedmiot ich rozpoznania, gdy ogranicza ona taką ewentualność wyłącznie do uzasadnionych przypadków j.w. ( por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 września 2016r. III AUa 1020/16 ( LEX nr 2138233).

W trakcie postępowania przedłożono nowe dowody, w tym dowód z opinii biegłego sadowego. Skorzystano również z jego akt osobowych. Warunek z art. 114 ustawy emerytalnej został zatem spełniony.

Przechodząc do dalszych rozważań, należy wskazać, że zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej, wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art.15, z uwzględnieniem art.110 ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury od przeliczonej podstawy,

- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia o ponowne ustalenie wysokości emerytury, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art.15 ust.5, jest wyższy niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury w sposób wskazany powyżej może nastąpić tylko raz.

Szczegółowe zasady postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. nr 237, poz. 1412). Rozporządzenie to w § 21 pkt 1 przewiduje, iż środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Powyższy przepis zakłada istnienie optymalnych warunków, tj. wymaga, by zachowała się dokumentacja płacowa pracodawcy. Natomiast w sytuacji, gdy nie zachowała się stosowna dokumentacja płacowa, wysokość zarobków może być ustalona na podstawie dokumentacji zastępczej z akt osobowych pracownika (np. umów o pracę, angaży, wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej oraz innych pism dotyczących zatrudnienia, które zawierają informacje o wynagrodzeniu), a także zeznań świadków.

W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn. akt II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006r., sygn. akt I UK 115/06,



OSNP 2007/17-18/257). Niemniej jednak zarobki za poszczególne lata muszą być wykazane w sposób niebudzący wątpliwości, w ściśle określonej kwotowo wysokości. Nie jest natomiast możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o hipotetyczne lub uśrednione wysokości zarobków. Zatem – jak już to wskazano wcześniej - kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać udowodniona w sposób bezwzględny.

W niniejszej sprawie ostatecznie nie podzielił wniosków wynikających z opinii sądowej sporządzonej przez J. C. i uznał zarzuty organu rentowego za uzasadnione. Nie ma jednoznacznych dowodów wskazujących na to, że ubezpieczony otrzymywał poza wynagrodzeniem zasadniczym, Kartą Górnika i deputatem węglowym również i inne składniki, w tym dodatki. W aktach sprawy nie ma m.in. kart ewidencyjnych, na podstawie których można byłoby ustalić ile razy w miesiącu pracował on w niedzielę, czy też czy i w jakiej wysokości otrzymywał dodatek za pracę na III zmianie. Ostatecznie Sąd podzielił zarzuty organu rentowego i uznał za właściwe przedłożone przez niego obliczenia obrazujące otrzymywane przez ubezpieczonego wynagrodzenie za okres sporny oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, który nie przekroczył 250 %. Opinia biegłego została sporządzona przy założeniach, wskazanych co prawda przez Sąd, ale które wobec uzasadnionych zarzutów podniesionych przez organ rentowy nie zostały wzięte pod uwagę.

Na marginesie Sąd wskazuje, że fakt osiągnięcia dużych zarobków w górnictwie nie jest wystarczający do przyjęcia, że ubezpieczony osiągał takie zarobki i że otrzymywał również inne niż uwzględnione przez biegłego składniki wynagrodzenia. Jak już wyżej wskazano, odtwarzana wynagrodzenie nie może być hipotetyczne. Za podstawę wymiaru emerytury przyjmuje się kwotę udowodnioną przez ubezpieczonego, która niekoniecznie musi odpowiadać wysokości faktycznie uzyskanego wynagrodzenia, gdyż na niektóre składniki wynagrodzenia może nie być wystarczających dowodów.

W związku z powyższym, skoro wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest niższy niż 250%, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury z zastosowaniem art.110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo zgodnie z art.15 ustawy. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie wynosiłby także ponad 250% nawet gdyby przyjąć, że powód pracował dwie niedziele w miesiącu.

Z tych też względów Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego jako bezzasadne, zgodnie z art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804.) zasądając od ubezpieczonego, jako od strony przegrywającej proces na rzecz organu rentowego kwotę 180 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-)sędzia (del.) Anna Capik-Pater